

ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι... Δρ. ν. 3.—
Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ » » 3,50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ
ΤΙΜΑΤΑΙ

Λεπτῶν..... 15
261—Γραφεῖον ὁδ. Ἑρμοῦ—264

Πολλοὶ πολλάκις δυσφοροῦσιν ἐπὶ τῇ θέσει εἰς ἣν εὐρέθησαν καὶ ζηλοῦσι τὴν θέσιν ἄλλων. Ἡ βελτίωσις τῆς καταστάσεως εἶναι ἀεὶποτε ἀξία ἐπιδιώξεως· ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ προβαίνει παραπολὺ διότι καταστρέφει τὸν ἐπιδιώκοντα. Τοῦτο διὰ τοῦ ἐξῆς μύθου ἀριδῆλως καταδείκνυται. Κανάριον τι καὶ ἰχθὺς εὐρίσκοντο ἐν ἐνὶ καὶ τῷ αὐτῷ δωματίῳ. Θερμὴν τινα ἡμέραν τοῦ θέρους ὁ κύριος τῆς οἰκίας ἤκουσε τὸν ἰχθὺν παραπονούμενον περὶ τῆς βωδῆς αὐτοῦ καταστάσεως, καὶ ζηλοῦντα τὸ ἡδὺ ἄσμα τοῦ συντρόφου του. «Ἐὰν ἡδυνάμην νὰ ἄδω τόσον γλυκέως ὥς ὁ φίλος μου ὁ ἐν τῷ κλωβῷ» συγχρόνως τὸ κανάριον ἐβλεπε τὸν ἐν τῷ ὕδατι ἰχθὺν ἐν τῷ ὑελίνῳ κώδωνι, «Ὅσον δροσερὸς φαίνεται, ἐπεθύμουν νὰ ἦμην καὶ ἐγὼ ἐκεῖ». Ὁ κύριος τότε εἶπεν: ἄς γίνῃ, καὶ οὕτω ἔθεσε τὸν ἰχθὺν εἰς τὸν ἄερα καὶ τὸ πτηνὸν ἐν τῷ ὕδατι· δὲν ἐβράδυναν νὰ ἴδωσι τὴν μωρίαν των, καὶ μετενόησαν· ἐκ τούτου συνάγεται τὸ ἐξῆς πρόδηλον συμπέρασμα: Ἐκαστος ἄς εὐχαριστῇται ἐν τῇ καταστάσει ἐν ἣ ἡ θεία Πρόνοια ἔθηκεν αὐτόν, καὶ ἄς πιστεύῃ ὅτι εἶναι λίαν κατάλληλος δι' αὐτόν.

Ο ΜΙΣΙΣΙΠΠΗΣ

Ὁ ποταμὸς οὗτος ὁ πλέον τῶν χιλίων λευγῶν ἔκτασιν διατρέχων ἀρδεύει πεδιάδα εὐδαίμονα, ἣν οἱ κάτοικοι τῶν Ἠνωμ. Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς ἀποκαλοῦσι «Νέαν Ἐδέμ». Χίλιοι ἄλλοι ποταμοὶ δαρυφόροι τοῦ Μισισσιππὶ παρέχουσιν αὐτῷ ἰλὸν ὅπως παχυνθῇ, ἀφθονα ὕδατα ὅπως καταστῇ γόνιμος. Ὅταν

πάντες οἱ ποταμοὶ οὗτοι αὐξήσωσι διὰ τῶν ἀφθόνων τοῦ χειμῶνος βροχῶν, ὅταν αἱ θύελλαι καταβράσσωσι δάση ὁλόκληρα, ὁ χρόνος ἀθροίζει ἐπὶ τῶν πεηγῶν πληθὺν ἐκρίζωμένων δένδρων, τὰ συνδέει διὰ σχοινίων, τὰ συγκολλᾷ διὰ τῆς ἰλὸς, φυτεύει ἐπὶ τοῦ μίγματος τούτου δενδρύλλια, καὶ ἐκσφενδονίζει τὸ ἔργον αὐτοῦ ἐντὸς τῶν ὕδατων. Αἱ σχεδίαι αὗται φέρονται ἐπὶ ἀφρωδῶν κυμάτων καὶ πανταχόθεν κατέρχονται εἰς τὸν Μισισσιππὶ. Ὁ γέρον ποταμὸς ἀρπάζει καὶ ὠθεῖ αὐτὰς πρὸς τὰς ἐκβολὰς του ὅπως σχηματισθῇ νέος βραχίων. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ὑψώνει τὴν μεγάλην αὐτοῦ φωνὴν διερχόμενος ὑπὸ τὰ ὄρη· διαχέει τὰ ἀκατάσχετα αὐτοῦ ὕδατα περὶ τῶν ἀμέτρων δασῶν καὶ τῶν πυρραμίδων τῶν Ἰνδικῶν τάφων. Καθίσταται ὁ Νεῖλος τῆς ἐρήμου. Ἀλλ' ἡ χάρις ἐνοῦται πάντοτε μετὰ τῆς μεγαλοπρεπείας· εἰς τὰς σκηνὰς τῆς φύσεως, καὶ ἐνῶ ἐν τῷ μέσῳ τὸ ρεῦμα φέρει πρὸς τὴν θάλασσαν κορμούς δρυῶν καὶ πευκῶν, ἐπὶ τῶν δύο πλαγίων ρευμάτων βλέπει τις, ὀδευούτας παραλλήλως τῶν ὄχθων, νήτους πλωτὰς, καλυπτομένας ὑπὸ νυμφαίων, ὧν τὰ κίτρινα ῥόδα ὑψούμενα σχηματίζουν στεγάσματα ἐξ ἀνθέων. Ὅφεις πράτινοι, κυανοὶ ἐρωδιοὶ, ἐρυθροὶ φοινικόπτεροι, νεογνὰ κροκοδείλων ταξειδεύουσιν ἐπὶ τῶν ἀνθίνων τούτων πλοίων, καὶ ἡ ἀποικία αὕτη μέλλει νὰ προτορμισθῇ εἰς ἀπομεκακρυσμένον τοῦ ποταμοῦ κόλπον.

Αἱ δύο τοῦ ποταμοῦ ὄχθαι παρουσιάζουσι τὴν παραδοξοτέραν εἰκόνα· εἰς τὴν δυτικὴν ὄχθην, ἔκτασις ἀπεριόριστος κεκαλυμμένη ὑπὸ σχοινίων, κυλίζει τὰ χλοερὰ αὐτῆς κύματα ἄτινα ἐν τῇ ἀπωτάτῃ αὐτοῦ ἀποστάσει φαίνονται ἐνούμενα μετὰ τοῦ κυανοῦ οὐρανοῦ μεθ' οὗ καὶ συγχέονται καὶ εἰς τὰς ἀπεριόριστους ταύτας πεδιάδας περιπλανῶνται ἀγέλαι ἐκ τριῶν ἢ τεσσάρων χιλιάδων ἀγρίων βουδάλων. Κάποτε βίναττός τις πολυετής διασχίζει κολυμβῶν τὰ κύματα καὶ ἔρχεται ὅπως ἀναπαυθῇ μεταξὺ τῶν ὑψηλῶν χόρτων ἐπὶ μιᾷ τῶν τοῦ Μισισσιππὶ νήτων. Μετὰ τὸ ὑπὸ κερὰ

των κεκαλυμμένον μέτωπον, με τὴν γενειάδα αὐτοῦ τὴν ὑπὸ ἰλύος κεκαλυμμένην δύναται νὰ ἐκληφθῇ ὡς ὁ θεὸς τοῦ ποταμοῦ μυκώμενος, ὅστις ῥίπτει βλέμμα εὐχαριστήσεως ἐπὶ τοῦ μεγαλείου τῶν ὑδάτων του καὶ ἐπὶ τῆς ἀγρίας εὐφορίας τῶν ὀχθῶν του.

Τοιαύτη ἡ τῆς δυτικῆς ὀχθῆς θέα· ἀλλ' ὅλως διάφορος καὶ θαυμασίως ἀντίθετος παρουσιάζεται ἡ ἀντίπεραν ὀχθῆ. Δένδρα πολὺμορφα παντὸς χρώματος καὶ πάσης εὐωδίας κύπτοντα ἐπὶ τῶν ὑδάτων, συνεσπειρωμένα ἐπὶ τῶν βράχων καὶ ὀρέων, διεσπαρμένα εἰς τὰς πεδιάδας, ἐνοῦνται, συναυξάνουσι καὶ αἰρονται εἰς ὕψη κουράζοντα τὴν ὄρασιν. Ἀγριαὶ ἀμπελοὶ, βιγνοῖναι, κολοκύνθαι διασταυροῦνται εἰς τοὺς πόδας τῶν δένδρων τούτων, περιελίσσουσι τὰ στελέχη αὐτῶν, ἀνέρπουσι μέχρι τῶν ἀνωτάτων τῶν κλάδων μερῶν, πηδῶσιν ἐκ τῶν σφενδάμων ἐπὶ τῶν ἀλκαϊῶν καὶ σχηματίζουσι μυρία σπῆλαια, μυρία βολίας ἀνθίνους στοάς. Συνήθως περιπλανώμενα ἀπὸ δένδρου εἰς δένδρον τὰ φυτὰ ταῦτα διαπερῶσι βραχίονας ποταμῶν καὶ ἐπ' αὐτῶν σχηματίζουσι γεφύρας καὶ ἀνθίνους ἀψίδας. Ἐκ τοῦ κόλπου τῶν μυροβόλων συμπλεγμάτων τὸ ὑπερήφανον μαγνήλιον ὑψοῖ τὴν ἀκίνητον αὐτοῦ κορυφὴν καὶ ἐπισκοπεῖ τὸ δάσος, μὴ ἔχον ἄλλον ἀντίζηλον ἢ τὸν φοῖνικα, ὅστις κινεῖ ἐλαφρῶς ἔμπροσθέν του τὰ φυτικά αὐτοῦ ῥιπίδια.

Ἀνάριθμα ζῶα θεέντα ἐν μέσῳ τῶν μαγευτικῶν τούτων ἐνδιατημάτων ὑπὸ τῆς χειρὸς τοῦ δημιουργοῦ ζωογονοῦσι καὶ ὠραίζουσιν αὐτά. Εἰς τὰς ἐσχατίας τῶν δένδρστοιχιῶν παρατηροῦνται ἄρκτοι μεμεθυμένοι ἐκ σταφυλῶν, ταλαντευόμενοι ἐπὶ κλάδων πελεῶν, ἀγέλαι ἐλάφων λουομένων ἐν τῇ λίμνῃ, μέλανεσ σκίουροι παίζοντες ἐντὸς τῶν πυκνῶν φυτῶν. Πτηνὰ πλείστα, περιστερὰ ἔχουσι μέγεθος στρουθίου ἐπικάθηνται ἐπὶ χλόης, ἐρυθρὰς ἐκ τῆς πληθύος τῶν χαμοκεράσων· πράσινοι ψιττακοὶ με κεφαλὴν κιτρίνην, πορφυρόχροες δρυοκολάπται, λοξίαι πυρροὶ, πετεργίζουσι καὶ περικυκλοῦσι τὰς κορυφὰς κυπαρίσσεων· κολύβρια ἀπαστράπτουσιν ἐπὶ τῶν ἰάσμων τῶν φλωρίδων καὶ ὀρνιθοθήραι ὄφεις συρίζουσι κρεμάμενοι ἐκ τοῦ βόλου τῶν δασῶν καὶ ταλαντευόμενοι.

Ἐνῷ τὸ πᾶν εἶναι ἡρεμον καὶ νωχελὲς εἰς τὴν ἀπέναντι ὀχθῇ, τὸ πᾶν ἐνταῦθα ἀντιθέτως εἶναι κίνησις καὶ θόρυβος· κτύποι ῥυμῶν ἐπὶ κορμῶν δρυῶν, θροῦς διαβαινόντων ζώων, ἄτινα βόσκουσιν ἢ συνθλῶσι κάρυα μεταξὺ τῶν ὀδόντων αὐτῶν, φλοῖσθαι τῶν ὑδάτων, ἀσθενεῖς μηκυθμοὶ, ὑπόκωφα βελάσματα, ἡδέα κελαρύσματα πληροῦσι τὰς ἐρήμους ταύτας ἀρμονίας τρυφερὰς ἅμα τε καὶ ἀγρίας. Ἀλλ' ὅταν ὁ ἀήρ ἔλθῃ νὰ ἐμψυχώσῃ τὰς ἐρήμους ταύτας, νὰ κινήσῃ τὰ κυματοῦντα ταῦτα σώματα, νὰ ἀναμίξῃ ὅλους τοὺς ὄγκους, λευκοῦ, κυανοῦ, πρατίνου, ῥοδοχρόου, νὰ ἐνώσῃ πάντα τὰ χρώματα νὰ συγχωνεύσῃ εἰς ἓν πᾶν ψιθύρισμα, πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν παρίσταται τότε θέαμα, ὁπερ ματαίως θέλω προσπαθῆσαι νὰ περιγράψω εἰς τοὺς μὴ διατρέξαντας τὰς ἀρχιγενεῖς ταύτας χώρας τῆς φύσεως.

Θαυμάσια τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ! Ἀνέκφραστος ἡ σοφία αὐτοῦ! «Ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα σου Κύριε! πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησας!»

ΠΩΣ ΑΙ ΚΙΝΕΖΑΙ ΚΑΤΑΡΤΙΖΟΥΣΙ ΜΙΚΡΟΝ ΠΟΔΑ

Αἱ Κινεζαὶ φαίνεται ἔχουσι τὴν αὐτὴν μανίαν διὰ μικρὸν πόδα ὅσον καὶ πολλὰ τῆς Εὐρώπης διὰ μικρὰν ὀσφύν. Ὁ τρόπος δὲ πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς ποθυμένης ιδιότητος εἶναι ἀκριβῶς ὁ αὐτός. Ἡ ἐξῆς ἐνδιαφέρουσα περιγραφή τῆς ἐργασίας ταύτης παρέχεται ἡμῖν παρὰ τινος κυρίου κατατρίψαντος ἱκανὸν χρόνον πρὸς μελέτην τοῦ χαρακτῆρος καὶ τῶν ἐθίμων αὐτῶν:

«Παρὰ πολλῶν ξένων ὑποτίθεται ὅτι ἡ περιέργος αὕτη σύνθλιψις τῶν ποδῶν τελεῖται διὰ ξυλίνων ἢ σιδηρῶν ὑποδημάτων τιθεμένων ἐπὶ τῶν ποδῶν κατὰ τὴν νηπιακὴν ἡλικίαν, καθιστώντων δὲ αὐτοὺς σμικροὺς διὰ τῆς κωλύσεως τῆς αὐξήσεως αὐτῶν. Τοῦτο ὁμῶς οὐδόλως εἶναι ἀκριβές. Εἶναι πάντῃ ἀδύνατον εἰς ξένον νὰ τύχῃ τοῦ προνομίου νὰ ἐξετάσῃ τὸν οὕτω παραμορφούμενον πόδα· ἀλλὰ μετὰ ἐπιτηδαιοτάτην διπλωματίαν ἐπὶ μίαν ἐβδομάδα ἐξασκηθεῖσαν εἰς ἡν ἐβουλήθη παρὰ κυρίας τινος διδασκαλίσσης ἐν σχολῇ τινι ἱεραποστολικῇ τοῦ Κιου-Κιάγγ, κατῳρῶσα νὰ καταπείσω κόρην περὶ τὰ δεκαπέντε ἔτη γεγονυῖαν νὰ μοὶ ἐπιτρέψῃ νὰ ἤμαι παρὼν ὅταν τὸ κάλυμμα ἀπεσύρετο ἀπὸ τοῦ ποδὸς τῆς· μετὰ τοῦτο ἐν Σαγγαί μετὰ ἐλευθερίαν χρῆσιν χρημάτων, γηραιὰ τις γυνὴ τῆς μικρόποδος τάξεως ἐπέισθη νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν περιέργειάν μου ἀποβάλλουσα τὸ περίβλημα τοῦ ποδὸς τῆς· ἐκ δὲ τῆς γνώσεως ἣν ἔλαβον ἐκ τῶν εὐκαιριῶν τούτων καὶ ἀκολούθως, θέλω βραχέως περιγράψῃ τὴν μέθοδον τῆς «ποίησεως τοῦ ποδὸς» ὡς λέγουσιν ἐκεῖ.

Ἡ περιέσεις σπανίως ἀρχίζει πρὶν ἢ παῖς φθάσῃ εἰς πέντε ἐτῶν ἡλικίαν, ἐν πλείστασι δὲ περιστάσεσι οὐχὶ πρὶν ἢ γίνῃ ἑπταετής ἢ ὀκταετής. Ὁ χρόνος οὗτος θεωρεῖται ἀνγκαιὸς ὅπως τὰ μέλη λάβωσιν ἱσχυρὰν αὐξήσιν, καὶ ἡ κόρη μάθῃ πῶς νὰ βαῖνῃ σταθερῶ ποδί. Οἱ χειρισταὶ εἰσὶ συνήθως γυναῖκες ἔχουσαι τοῦτο ἔργον, καὶ τοὶ συνήθως εἶναι ἡ μήτηρ, ἢ ἕτερόν τι θῆλυ μέλος τῆς οἰκογενείας. Κατὰ πρῶτον πάντες οἱ δάκτυλοι, πλην τοῦ ἀντίχειρος, κάπτονται ὑπὸ τὸν πόδα, τὸ σαρκώδες μέρος τῆς πτέρνης καταφέρεται κάτω, καὶ ἐπίδεσμος τίθεται ἐπὶ τῶν τυλιχθέντων δακτύλων καὶ ἐπὶ τοῦ ποδὸς ὀλοκλήρου, καὶ περὶ τὴν πτέρναν. Ὁ ἐπίδεσμος τίθεται καταρχὰς χαλαρὸς εἰτα δὲ σφίγγεται ὀλίγον εἰς ἐκάστην ἐγχείρισιν. Τοῦτο βαθμυδὸν ῥίπτει τοὺς δακτύλους ἄνω, καὶ κατ' οὐσίαν τοὺς θραύει, ὥστε ὅταν ὁ ἐπίδεσμος ἀποβληθῇ τὸ πρόσθιον μέρος τοῦ ποδὸς δύναται νὰ κινῆται ὡς θύρα ἐπὶ τῶν στροφίγγων τῆς. Ὑπὸ τὴν χεῖρσιν ταύτην ὁ πούς καθίσταται ἰσχνὸς ὥσπου ἀποβῇ ἀπλῶς ὄγκος ὅσων κεκαλυμμένων